

syn til at stille Krav om en ny Matrikulering. Imidlertid, det Princip er godkendt af det konservative Folkeparti, at man ved en Revision af Skattelovgivningen skal tilstræbe, at en Del af Skatten lægges paa selve Jorden. Derudfra maa jeg altsaa forstaa det ærede Medlem Hr. Raffnsøe, der er Ordfører for det konservative Folkeparti, saaledes, at de i Virkeligheden i Princippet er enige med os i det, der foreslaas i det her foreliggende Lovforslag.

Men nu gjorde det ærede Medlem Hr. Raffnsøe, saaledes forstod jeg ham, opmærksom paa, at den Vurdering, der havde fundet Sted af Jorden i 1920, ikke var ensartet nok, saa den kunde bruges som Grundlag for Beskatning, og han henviste i saa Henseende til, at det var kun et Flertal i Over-Skyldraadet, som havde udtalt, at den var ikke uegnet dertil. Jeg maa dertil sige, at det var dog et meget betydeligt Flertal indenfor Over-Skyldraadet, idet der kun var to Medlemmer, som ikke kunde tiltræde dette. Jeg vil endvidere sige, at de afvigende Meninger, som det hed sig fandtes indenfor det nævnte Flertal, gik ud paa, at man vilde have det klarere og skarpere udtrykt, at Jordværdien i Virkeligheden er mere ensartet og bedre egnet som Skattegrundlag end Ejendomsskylden; og til dem, der havde denne Opfattelse, hørte jeg.

Derfor vil jeg fremsætte nogle Bemærkninger angaaende dette Spørgsmaal. Thi det staa saaledes for mig, at naar man vil bedømme, om Jordværdien er ansat ensartet nok, saa den kan tjene som Grundlag for Beskatning, maa man maale den i Forhold til Ejendomsskyldansættelsen, og naar man gør dette, er der ikke Spor af Tvivl om, at Jordværdien er langt mere ensartet end Ejendomsskylden; og det kunde heller ikke godt være anderledes. Thi Jordværdien bliver jo fastsat paa Grundlag af, hvad Jord af Beskaffenhed og Beliggenhed som det paagældende Jordstykke maa antages at ville koste efter Egnens Priser, naar den tænkes at høre til en middelstor Bondegaard i middelgod Kultur. Naar Jordens Beskaffenhed og Beliggenhed er den samme, bliver Vurderingssummen den samme, saaledes at man ikke giver den Mand et Plus i Skat, hvis Jord er i ypperlig Kultur, og den Mand et Minus, hvis Jord er i ringe Kultur. Man skal ikke give en Mand, som ikke gør noget eller i alt Fald gør meget lidt ved sin Jord, en Præmie og straffe den, som driver Jorden godt. Dette Forhold vil blive udlignet i Ind-

komstskatten, medens Ejendomsskyldens Ansættelse er Udtryk for den Kulturtilstand, som Ejendommen befinder sig i. Gennem Ejendomsskatterne straffer man i Virkeligheden en Mand, fordi han er en flittig og dygtig Mand, og det skulde man gerne bort fra. For saa vidt som man overhovedet tilstræber en ligelig Beskatning af al Jord, vil det være uomgængelig nødvendigt at gaa til en særlig Skat paa Jord som her foreslaaet, thi det vil være ugørligt gennem et Fradrag i Ejendomsskyldværdien at faa en ligelig Beskatning paa Jorden, og jeg vilde dog tro, at dette høje Ting vil være enig med mig i, at hvad enten det er Husmænd eller Gaardmænd eller Godsejere, som driver Jorden, skal Skatten være lige pr. Arealenhed, for saa vidt Forholdet er ens med Hensyn til Godhed og Beliggenhed, men det kan ikke opnaas, medmindre der lægges en særlig Skat paa Jorden. Det gav sig ved den sidste Vurdering i 1920 stærkere Udslag end nogen Sinde tidligere, fordi den Værdistigning, der er fremkommet i Krigsaarene, i særlig Grad falder paa Bygningerne; derved blev Forholdet grellere, end det nogen Sinde tidligere havde været, idet de smaa Ejendomsbesiddere paa Landet og i øvrigt ogsaa i Byerne fik et ganske betydeligt Plus i deres Vurderingssum fremfor de store Ejendomsbesiddere. Hvis man regner med runde Tal, er Forholdet det for Landets Vedkommende — hvad jeg nærmest skal beskæftige mig med, idet jeg sidder i Landudvalget i Over-Skyldraadet; det ærede Medlem Hr. Wilmann maa saa tage sig af Ordføreren for Erhvervspartiet (Kayser), som særlig beskæftigede sig med Byerne —, at for samtlige Gaarde fra 12 Tdr. Hartkorn ned til 1 Td. Hartkorn er Jordværdien ca. 60 pCt. af den samlede Vurdering til Ejendomsskyld, og 40 pCt. falder paa Bygningerne, medens Tallet er ganske omvendt for Husenes Vedkommende, idet Tallet der er 40 pCt. og 60 pCt. Hvis man udskiller Gaarde paa 4—12 Tdr. Hartkorn, er Forholdet i mange Tilfælde det, at Jordværdien udgør 70 pCt. af den samlede Vurdering til Ejendomsskyld, og kun hvis man vil hævde den Teori, at der skal svares lige saa høj en Grundskat af Bygningerne som af Jorden, forstaaer jeg, at man holder fast paa Ejendomsskylden, men for saa vidt man hæver den Tanke, som jeg gør mig til Talsmand for, at Skatten skal være lige pr. Arealenhed, vil det være nødvendigt at gaa til en første Vurdering af Jorden, som